

уразумѣнието на самата работа, и за отварянието пѣтъ на едно взаимно съглашение помежду двѣтъ славянски държави, което е за насъ необходимо, а за Сърбия може още по необходимо да е то. . . Впрочемъ азъ мисля, че въ периодътъ който настава, маждракътъ на Сърбия ще има да е насоченъ главно не къмъ югъ..., и че обстоятелствата сж вече узрѣли, за да се познае и отъ двѣтъ страни, че не трѣбва да повтаряме среднѣвековната си междусобна история; — а главно азъ имамъ твърда вѣра въ висшата маждростъ на нашата обща покровителка, за да не допусне едно стълкновение между двама братия.

XIII.

Остало би, да поговаря по-простанно за вториятъ, по широкиятъ кръгъ на нашитѣ политически отношения къмъ Европа, но отказвамъ се отъ това, защото предметътъ е твърдѣ голѣмъ за една малка статейка и при това разнообразенъ, — и друго, защото нетрѣбва предварителни сжждения и предначертания да се тълкуватъ върху една толкозь сериозна работа. Ще кажъ само, че пакъ отъ самото наше поведение зависи силата ни и кредитътъ ни предъ Европа, че трѣбва всякога съ дълбоко уважение да се отнасяме къмъ европейскитѣ кабинети, и при това — че нетрѣбва да предпологаме, какъ периодътъ който настава за тие наши отношения, ще прилича на досегашниятъ подобенъ периодъ на васалното сърбско княжество; напротивъ, мисля, че отношенията на разнитѣ кабинети къмъ насъ ще бждѣтъ по-дѣятелни, по-живи, по рѣзки, — споредъ това по-трудно ще е то, и толкозь по-остроумно трѣбва да бжде поведението на нашия кабинетъ.

XIV.

Прихождамъ на конецъ до възелътъ на всичката си расправа, до расковничето на всички наши социаленъ бытъ, до тайната, която ако се открие, безъ друго ще види Българскій народъ свѣтли, честити, славни дни.

„Азъ се преклонявамъ предъ героизмътъ на българ-